

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Højesteret (Denemarken) op 6 juli 2016 —
Assens Havn/Navigators Management (UK) Limited**

(Zaak C-368/16)

(2016/C 314/18)

Procestaal: Deens

Verwijzende rechter

Højesteret

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Assens Havn

Verwerende partij: Navigators Management (UK) Limited

Prejudiciële vraag

Dient artikel 13, punt 5, juncto artikel 14, punt 2, onder a), van de Executieverordening [Verordening (EG) nr. 44/2001 ⁽¹⁾ van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken] in die zin te worden uitgelegd dat een gelaedeerde die naar nationaal recht de mogelijkheid heeft zijn vordering rechtstreeks in te stellen tegen de verzekeringsmaatschappij van degene die de schade heeft veroorzaakt, is gebonden aan een forumkeuzebeding dat de verzekeraar en de verzekeringnemer rechtsgeldig zijn aangegaan overeenkomstig artikel 13, punt 5, juncto artikel 14, punt 2, onder a), van de Executieverordening?

⁽¹⁾ PB L 12, blz. 11.

Beroep ingesteld op 7 juli 2016 — Koninkrijk Spanje/Europees Parlement

(Zaak C-377/16)

(2016/C 314/19)

Procestaal: Spaans

Partijen

Verzoekende partij: Koninkrijk Spanje (vertegenwoordiger: M. J. García-Valdecasas Dorrego, gemachtigde)

Verwerende partij: Europees Parlement

Conclusies

- de oproep tot het indienen van blijken van belangstelling — Arbeidscontractanten — Functiegroep I — Chauffeurs (m/v) — EP/CAST/S/16/2016 ⁽¹⁾ nietig verklaren.
- het Europees Parlement verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

1. Eerste middel: schending van de artikelen 1 en 2 van verordening 1/58 ⁽²⁾ en artikel 22 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ⁽³⁾, door het beperken van de regeling voor de communicatie tussen EPSO en de kandidaat, welke uitsluitend kan plaatsvinden in het Engels, Frans en Duits, hetgeen ook geldt voor het sollicitatieformulier.
2. Tweede middel: schending van artikel 82 van de regeling die van toepassing is op de andere personeelsleden, die deel uitmaakt van het Statuut van de ambtenaren, door het stellen van het vereiste van voldoende kennis van een tweede officiële taal van de Unie, zonder dat dit noodzakelijk is voor de uitvoering van de taken die de geselecteerde kandidaten moeten verrichten.

3. Derde middel: schending van de artikelen 1 en 6 van verordening nr. 1/58, artikel 22 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 1 quinquies, leden 1 en 6, van het Statuut van de ambtenaren en artikel 82 van de regeling die van toepassing is op de andere personeelsleden, door de keuze van de tweede taal ten onrechte te beperken tot slechts drie talen, te weten Engels, Frans en Duits, met uitsluiting van de andere officiële talen van de Europese Unie.
4. Vierde middel: de keuze voor Engels, Frans en Duits als tweede taal van de oproep vormt een willekeurige keuze die leidt tot een door artikel 1 van verordening 1/58, artikel 22 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 1 quinquies, leden 1 en 6, van het Statuut van de ambtenaren verboden discriminatie op grond van taal.

⁽¹⁾ PB 2016, C 131 A, blz. 1.

⁽²⁾ Verordening nr. 1 van de Raad, van 15 april 1958, tot regeling van het taalgebruik in de Europese Economische Gemeenschap (PB 1958, 17, blz. 358), laatstelijk gewijzigd bij verordening (EU) nr. 517/2013 van de Raad (PB 2013, L 158, blz. 1).

⁽³⁾ PB 2016, C 202, blz. 389.

Beroep ingesteld op 8 juli 2016 — Europese Commissie/Bondsrepubliek Duitsland

(Zaak C-380/16)

(2016/C 314/20)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: M. Owsiany-Hornung en M. Wasmeier, gemachtigden)

Verwerende partij: Bondsrepubliek Duitsland

Conclusies

- beslissen dat de Bondsrepubliek Duitsland overeenkomstig artikel 258, lid 1, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de verplichtingen die op haar rusten krachtens artikel 73 alsmede de artikelen 306 tot en met 310 van de btw-richtlijn (richtlijn 2006/112/EG) niet is nagekomen, omdat zij reisdiensten voor belastingplichtigen, die deze voor hun onderneming gebruiken, uitsluit van de bijzondere regeling voor reisbureaus en reisbureaus, voor zover de genoemde bijzondere regeling op hen van toepassing is, toestaat de maatstaf van heffing voor groepen van diensten en voor ieder belastingtijdvak te totaliseren;
- de Bondsrepubliek Duitsland verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster stelt dat de in Duitsland bepaalde regeling ter berekening van de belasting over de toegevoegde waarde bij reisdiensten niet in overeenstemming is met richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde. ⁽¹⁾ Deze richtlijn voorziet in de artikelen 306 tot en met 310 in een bijzondere regeling, op grond waarvan de reisdiensten die een reisbureau voor een klant verricht als een enkele dienst worden beschouwd. Het Duitse recht wijkt hiervan op ontoelaatbare wijze af.